

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2013/0479 van 20 augustus 2013
in de zaak 1112/0271/A/1/0246

In zake:

1. het college van burgemeester en schepenen van de **gemeente**

■■■■

2. de **gemeente** ■■■■, vertegenwoordigd door het college van
burgemeester en schepenen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Antoon LUST
kantoor houdende te 8310 Brugge (Assebroek), Baron Ruzettelaan 27
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw ■■■■

verwerende partij

*Tussenkomen-
de partij:*

de nv ■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Veerle TOLLENAERE
kantoor houdende te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 2 december 2011 en geregulariseerd met een aangetekende brief van 19 december 2011, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 20 oktober 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen- de partij tegen de weigeringsbeslissing van de eerste verzoekende partij van 27 juni 2011 ontvankelijk en gegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de tussenkomen- de partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het aanleggen van een nieuwe uitweg.

De bestreden beslissing heeft betrekking op percelen gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 7 mei 2012, waarop de vordering tot vernietiging wordt behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jelle SNAUWAERT die loco advocaat Antoon LUST verschijnt voor de verzoekende partijen, mevrouw [REDACTED] die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Pieter VAN ASSCHE die loco advocaat Veerle TOLLENAERE verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de vordering.

III. TUSSENKOMST

De nv [REDACTED] vraagt met een op 25 januari 2012 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft met een beschikking van 13 februari 2012 vastgesteld dat er redenen zijn om dit verzoek in te willigen en dat de tussenkomende partij beschouwd kan worden als belanghebbende, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

IV. FEITEN

Op 8 maart 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dient de heer [REDACTED] namens de tussenkomende partij bij de eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“de aanleg van een uitweg”*.

De aanvraag beoogt de aanleg van een nieuwe, 5 meter brede en 105 meter lange, ontsluitingsweg langs de achterzijde van het bedrijf van de tussenkomende partij. De ontsluiting van het bedrijf gebeurt nu via een private inrit, eigendom van de voormalige eigenaar van het bedrijf: deze inrit is te smal en bij verkoop van de eigendom is er geen garantie op een erfdienstbaarheid van uitweg.

De percelen zijn, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 augustus 1979 vastgesteld gewestplan 'Ieper - Poperinge', gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 19 maart tot en met 17 april 2011, worden vijf bezwaarschriften ingediend.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert ongunstig op 27 juni 2011.

De eerste verzoekende partij weigert op 27 juni 2011 als volgt een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkommende partij:

“ ...

2) Verenigbaarheid met voorschriften inzake ruimtelijke ordening

De voorschriften van het gewestplan zijn van toepassing.

De omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, gewijzigd via omzendbrief dd. 25 januari 2002 en 25 oktober 2002 is van toepassing op de aanvraag. Het betreft een para-agrarische activiteit.

Het voorstel voldoet aan deze voorschriften.

...

7) Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Advies gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar:

Deze beoordeling – als uitvoering van artikel 1.1.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling en met het oog voor de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen – houdt rekening met de volgende criteria als uitvoering van artikel 4.3.1. van de codex:

- *functionele inpasbaarheid*
- *mobilitétsaspect*
- *schaal*
- *ruimtegebruik en bouwdichtheid*
- *visueel-vormelijke elementen*
- *cultuurhistorische aspecten*
- *bodemreliëf*
- *hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen*

De uitweg wordt aangelegd voor de aanvoer van paarden naar het Europees erkend inseminatiecentrum [REDACTED]. Het bedrijf wordt als para-agrarisch bedrijf beschouwd die ruimtelijk aanvaardbaar is in het agrarisch gebied. Het gevraagde past dan ook in de verdere duurzame uitbouw van het bedrijf. De weg wordt op een ruimtelijk verantwoorde manier ingeplant op de rand van het perceel. De voorziene groenstrook van 1 m breedte

langs de toegangsweg dient ook effectief aangelegd te worden als buffer met de aangrenzende ambachtelijke zone.

De voorgestelde uitweg zal dan ook de ruimtelijke draagkracht van de omgeving niet in het gedrang brengen op voorwaarde dat deze uitsluitend gebruikt wordt door het bedrijf n.v. [REDACTED].

Advies Schepencollege:

Het dossier werd voorgelegd aan de mensen van ruimte en erfgoed in het 3PO van donderdag 16 juni II.

Juridisch is het mogelijk om een toegangsweg aan te leggen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied voor een para-agrarisch bedrijf.

Mobiliteitstechnisch en stedenbouwkundig zou de ontsluiting van het bedrijf [REDACTED] beter blijven langs de [REDACTED]. Deze weg is een gewestweg en gecategoriseerd volgens het provinciaal ruimtelijk structuurplan als secundaire weg type 2 (doorgangsfunctie). De [REDACTED] is een lokale weg met veel bebouwing aansluitend bij de woonkern van Passendale die minder geschikt lijkt voor het verwerken van dergelijk vrachtverkeer naar de paardenfokkerij.

Langs de [REDACTED] zijn er twee mogelijkheden van ontsluiting:

- *huidige toegangsweg op de eigendom van [REDACTED] behouden, bij verkoop van de eigendom een erfdienstbaarheid van doorgang vestigen op de site.*
- *nieuwe toegangsweg aanleggen op het perceel tussen de woningen van [REDACTED].*

Het schepencollege sluit zich aan bij dit advies zijnde dat de ontsluiting van het bedrijf moet gebeuren langs de [REDACTED] omwille van de mobiliteit.

8) Advies en eventueel voorstel van voorwaarden

*De aanvraag stedenbouwkundige vergunning van n.v. [REDACTED], [REDACTED] te [REDACTED] voor het aanleggen van een uitweg aan de achterkant van het inseminatiecentrum op de site, kadastraal bekend onder [REDACTED] wordt **ongunstig** geadviseerd omwille van mobiliteitstechnische redenen en de ontsluiting dient verder te gebeuren langs de [REDACTED].*

BIJGEVOLG BESLIST HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN IN DE ZITTING VAN 27/06/2011 HET VOLGENDE:

*Het college van burgemeester en schepenen weigert de stedenbouwkundige vergunning.
...*

Tegen deze beslissing tekent de tussenkomende partij op 19 juli 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 14 september 2011 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij als volgt het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren:

“
...

3C **BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING**

In het dossier is **mobilititeit** het grote knelpunt. Om het mobiliteitsaspect te verduidelijken wordt in het beroepsschrift verwezen naar het advies van een **mobilitheidsambtenaar** van de WVI. Volgens het advies zijn de bewegingen van het bedrijf beperkt (max. 3 vrachtbewegingen per uur), bovendien zijn er geen nachtelijke leveringen. De mobiliteitsambtenaar geeft er de voorkeur aan het bedrijf te laten ontsluiten op de ambachtelijke bedrijvenzone. Een bundeling van de activiteiten is het meest duurzaam. Er wordt er wel op gewezen dat deze keuze waarschijnlijk moeilijk haalbaar is. Na telefonisch onderhoud met de gemeente bleek dat alle percelen ondertussen gebouwd zijn en het onmogelijk is het bedrijf te laten ontsluiten op de ambachtelijke zone.

Als tweede optie stelt de mobiliteitsambtenaar voor om het ontwerp toch te aanvaarden mits het opleggen van beperkingen (zoals het opleggen van een parkeerverbod langs de ■■■, geen leveringen tijdens nachtelijke uren). Deze beperkingen hebben eerder een politieel karakter en zijn niet van die aard dat ze kunnen opgenomen worden in een stedenbouwkundige vergunning. Bovendien brengt een uitweg op de ■■■ serieuze verkeersoverlast in de woonbuurt. Deze problematiek werd ook opgeworpen n.a.v. het **openbaar onderzoek**. Ingevolge het openbaar onderzoek werden 5 bezwaren ingediend. De bewoners vrezen o.m. voor geluidshinder, zwaar verkeer van en naar de ambachtelijke bedrijven op aanpalende KMO-zone. Het college van burgemeester en schepenen oordeelde het volgende: “de ingediende bezwaarschriften zijn ontvankelijk en begrijpelijk om hun bezorgdheid naar de leefbaarheid van de woonomgeving maar de uitweg zal enkel en alleen door het inseminatiecentrum ■■■ gebruikt worden. Mobiliteitstechnisch en stedenbouwkundig zou de ontsluiting beter verder gebeuren langs de ■■■ – gewestweg.”

Aangezien er betere ontsluitingsalternatieven zijn dan voorliggend voorstel kan het standpunt van het college van burgemeester en schepenen worden bijgetreden.

De aanvraag werd dd. 16.06.2011 besproken op een **drie partijenoverleg**, waar werd gesteld dat het juridisch mogelijk is om een toegangsweg te voorzien in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, maar dat vanuit mobiliteitstechnisch en stedenbouwkundig standpunt de ontsluiting van het bedrijf beter langs de ■■■ blijft. Deze is gecategoriseerd volgens het PRS als een secundaire weg type 2 (doorgangsfunctie). De ■■■ daarentegen is een lokale weg die aansluit op de gemeentelijke woonkern.

Tijdens het 3PO-overleg werd gesteld dat er twee ontsluitingsmogelijkheden zijn op de ■■■:

- Behouden van huidige toegangsweg (eigendom ■■■ en bij verkoop van de eigendom erfdienstbaarheid van doorgang vestigen op de site);
- Nieuwe toegangsweg ontwikkelen op perceel tussen woningen van ■■■.

...

In het beroepsschrift van de raadsman van de aanvrager wordt gesteld dat de alternatieve ontsluitingsmogelijkheden onhaalbaar zijn. Volgens raadsman is het opleggen van een erfdienstbaarheid niet afdwingbaar en dat impliceert een waardevermindering voor het eigendom.

Volgens raadsman kan een nieuwe toegangsweg tussen woningen van [REDACTED] om bedrijfstechnische en ruimtelijke redenen niet in aanmerking komen, omwille van volgende redenen:

1. Door de nieuwe toegangsweg zal het areaal weideoppervlak verkleinen, dewelke een negatieve weerslag heeft op de bedrijfsactiviteiten.

Dit standpunt kan niet worden gevolgd. Indien de nieuwe uitweg zo dicht mogelijk bij de perceelgrenzen aansluit is het zogenaamd areaalverlies gering.

2. Gezien de huidige burelen van het bedrijf nog steeds ingericht zijn in de privéwoning van de voormalige eigenaar (de heer [REDACTED]), wenst aanvrager burelen te bouwen op het braakliggend perceel tussen woningen van [REDACTED].

Volgens aanvrager is de perceelsbreedte gering en bijgevolg onmogelijk om een uitweg en bebouwing te voorzien, waardoor het economisch onverantwoord is om bouwgrond op te offeren voor de aanleg van een toegangsweg.

Dit standpunt kan niet gevolgd worden. Volgens grafische meting op het liggingsplan bedraagt de perceelsbreedte zo'n 24m. Er kan dus weinig sprake zijn van een geringe perceelsbreedte. Op een perceel met dergelijke breedte is bebouwing (burelen) met een uitweg wel mogelijk.

3. Volgens raadsman zal er bijkomende verharding t.h.v. stapmolen noodzakelijk zijn, wat niet strookt met de visie van de goede ruimtelijke ordening en waterhuishouding.

Indien de nieuwe uitweg aansluit op het voorste deel van het bedrijf is er geen sprake van bijkomende verharding t.h.v. stapmolen.

Volgens raadsman van de beroeper is de uitweg vergund in een eerder dossier. In een masterplan opgemaakt voor de uitbreiding van het embryo-transfercenter [REDACTED] in Beselare werd o.m. verduidelijkt dat het bedrijf in Passendale een nieuwe uitweg wenst langsheen de [REDACTED]. Beroeper wijst op het feit dat het college van burgemeester en schepenen deze uitweg ook vergunde dd. 23.08.2010.

*Hierbij dient echter de nadruk op gevestigd dat het masterplan noodzakelijk was voor de dienst Duurzame Landbouwontwikkeling. In het masterplan staat o.m.: "Indien mogelijk aankopen van aanpalende landbouwgrond als bijkomende weides en het realiseren van een **eventueel** 2de toegang." Het college van burgemeester en schepenen vergunde het bouwen van een bedrijfswoning en stal voor paarden, gelegen [REDACTED] in [REDACTED] en dus niet in [REDACTED]. Bijgevolg is de stelling onterecht dat het college van burgemeester en schepenen deze uitweg vergunde.*

Er kunnen ook vragen gesteld worden over de landschappelijke inpasbaarheid van deze weg. De smal opgaande bomen staan als het ware als een soldatenrij in het landschap en benadrukken deze weg. Het is eerder aangewezen om bomen te clusteren. Optisch dient de weg vernauwd, dit kan door een maximale breedte van 3 meter toe te laten en het gebruik van grastegels als uitrijstrook.

Uit dit alles kan besloten worden dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening. Aanvrager kan beter een nieuw plan indienen bij het college

van burgemeester en schepenen waarbij rekening wordt gehouden met de principes van duurzaam ruimtegebruik.

3D CONCLUSIE EN VOORSTEL

Het ontwerp voorziet het aanleggen van een nieuwe uitweg vanaf achterzijde van het bedrijf naar de ■■■ in ■■■.

De aanvraag situeert zich in het gewestplan Ieper - Poperinge (KB 14.08.1979) gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Deze aanvraag staat in functie van de bedrijfsvoering en is noodzakelijk om het bedrijf op een duurzame manier uit te bouwen.

Planologisch zijn er geen bezwaren tegen deze aanvraag. Het ontwerp voldoet echter niet aan de principes van de goede ruimtelijke ordening.

Bijgevolg stelt de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar aan de deputatie voor om het ingestelde beroep **ongegrond** te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te **weigeren**.

...

Na de hoorzitting op 19 september 2011 beslist de verwerende partij op 20 oktober 2011 als volgt het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen:

“ ...

4B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

De aanvraag situeert zich in het gewestplan Ieper - Poperinge (KB 14.08.1979) gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Volgens Duurzame Landbouwonwikkeling staat deze aanvraag in functie van de bedrijfsvoering en is deze noodzakelijk om het bedrijf op een duurzame manier uit te bouwen.

Planologisch zijn er geen bezwaren tegen deze aanvraag. Ze moet daarnaast eveneens voldoen aan de principes van de goede ruimtelijke ordening.

Gelet op de ligging in landschappelijk waardevol gebied, moet worden nagegaan dat het bestaande landschapskarakter zoveel mogelijk wordt bewaard.

De aanvraag moet voldoen aan de gewestelijke verordening inzake hemelwaterputten, infiltratie en buffering (dd. 01.10.2004) gezien het ontvangstbewijs dateert van na 1 februari 2005. De verordening is van toepassing voor dakoppervlakken vanaf 75 m² en verhardingen groter dan 200 m². De verordening formuleert eveneens bepalingen in verband met het verplicht gescheiden afvoeren van hemel- en afvalwater.

Deze aanvraag heeft een oppervlakte van 528m² betonverharding. Afwateren op eigen terrein is mogelijk. Aangezien de uitweg als een tonrondte ontworpen is, loopt het overtollig hemelwater af in de zogenaamde groenzone (granulaatverharding) en in het weiland. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar kan niet worden bijgetreden wanneer hij stelt dat het water ook op de grond van de burens terecht komt. Met beroeper kan worden gesteld dat het water opgevangen wordt in de infiltratiezone (aansluitend op de steenslagfundering van de rijweg) naast de rijweg.

...

4C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

In het dossier is mobiliteit het grote knelpunt. Om het mobiliteitsaspect te verduidelijken wordt in het beroepsschrift verwezen naar het advies van een mobiliteitsambtenaar van de WVI. Volgens het advies zijn de bewegingen van het bedrijf beperkt (max. 3 vrachtbewegingen per uur), bovendien zijn er geen nachtelijke leveringen. De mobiliteitsambtenaar geeft er de voorkeur aan het bedrijf te laten ontsluiten op de ambachtelijke bedrijvenzone. Een bundeling van de activiteiten is het meest duurzaam. Er wordt wel op gewezen dat deze keuze waarschijnlijk moeilijk haalbaar is. Alle percelen zijn ondertussen bebouwd zodat het onmogelijk is het bedrijf te laten ontsluiten op de ambachtelijke zone.

Als tweede optie stelt de mobiliteitsambtenaar voor om de uitweg langs de [REDACTED] toch te aanvaarden mits het opleggen van beperkingen (zoals het opleggen van een parkeerverbod langsheen de [REDACTED], geen leveringen tijdens nachtelijke uren). Deze beperkingen hebben eerder een politieel karakter en zijn niet van die aard dat ze kunnen opgenomen worden in een stedenbouwkundige vergunning.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar daarentegen stelt dat een uitweg op de [REDACTED] serieuze verkeersoverlast in de woonbuurt met zich meebrengt. Deze problematiek werd ook opgeworpen n.a.v. het openbaar onderzoek. Ingevolge het openbaar onderzoek werden 5 bezwaren ingediend. De bewoners vrezen o.m. voor geluidshinder, zwaar verkeer van en naar de ambachtelijke bedrijven op aanpalende KMO-zone.

Het college van burgemeester en schepenen oordeelde het volgende: “de ingediende bezwaarschriften zijn ontvankelijk en begrijpelijk om hun bezorgdheid naar de leefbaarheid van de woonomgeving maar de uitweg zal enkel en alleen door het inseminatiecentrum [REDACTED] gebruikt worden. Mobiliteitstechnisch en stedenbouwkundig zou de ontsluiting beter verder gebeuren langs de [REDACTED] – gewestweg.” In aansluiting op het college van burgemeester en schepenen oordeelde de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar dat er betere ontsluitingsalternatieven voorhanden zijn.

Er wordt ondermeer verwezen naar een driepartijenoverleg, gehouden op 16.06.2011, waar werd geconcludeerd dat het juridisch mogelijk is om een toegangsweg te voorzien in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, maar dat vanuit mobiliteitstechnisch en stedenbouwkundig standpunt de ontsluiting van het bedrijf beter langs de [REDACTED] blijft. Deze is gecategoriseerd volgens het PRS als een secundaire weg type 2 (doorgangsfunctie). De [REDACTED] daarentegen is een lokale weg die aansluit op de gemeentelijke woonkern.

Tijdens het 3PO-overleg werd gesteld dat er twee ontsluitingsmogelijkheden zijn op de [REDACTED]:

- *Behouden van huidige toegangsweg (eigendom [REDACTED] en bij verkoop van de eigendom erfdienstbaarheid van doorgang vestigen op de site);*
- *Nieuwe toegangsweg ontwikkelen op perceel tussen woningen van [REDACTED].*

In het beroepsschrift van de raadsman van de aanvrager wordt gesteld dat de alternatieve ontsluitingsmogelijkheden onhaalbaar zijn. Volgens raadsman is het opleggen van een erfdienstbaarheid niet afdwingbaar en dat impliceert een waardevermindering voor het eigendom.

Bovendien kan volgens raadsman een nieuwe toegangsweg tussen woningen van [REDACTED] om bedrijfstechnische en ruimtelijke redenen ook niet in aanmerking komen, omwille van volgende redenen:

1. Door de nieuwe toegangsweg zal het areaal weideoppervlak verkleinen, dewelke een negatieve weerslag heeft op de bedrijfsactiviteiten.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar stelt dat dit standpunt niet kan worden gevolgd. Indien de nieuwe uitweg zo dicht mogelijk bij de perceelgrenzen aansluit, is het opgeworpen areaalverlies gering. Hierop repliceert raadsman aan de hand van twee situatieschetsen dat door de aanleg van een oprit en een bureel op het voorgestelde perceel, (men wenst namelijk burelen te bouwen op het braakliggend perceel) niet alleen 2 paddockken verloren gaat maar ook een deel van de weide. Huidige aanvraag zal slechts aanleiding geven tot het verlies van een deel van 1 paddock. Het areaal weideoppervlakte-verlies zal stijgen van 528 m² tot meer dan 1500 m². Dit is een verdrievoudiging van het verlies aan areaal weideoppervlak.

2. Bovendien leidt de alternatieve oplossing tot een verdubbeling van het aantal te verharde oppervlakte wat negatieve gevolgen met betrekking tot de watertoets met zich meebrengt. Hierdoor zijn de kosten 2,5 tot 3 keer hoger wat economisch niet verantwoord is.
3. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar stelt dat er geen bijkomende verharding nodig zou zijn ter hoogte van de stapmolen. Raadsman stelt daarentegen dat er op dit ogenblik een ernstig plaatsgebrek plaatsvindt voor de bedrijfsinterne circulatie. Er wordt gewezen dat het onmogelijk is om voor de levering van veevoeder en het ophalen van de mest met een aanhangwagen, met een vrachtwagen te draaien. Door het aansluiten van de aangevraagde uitweg zou dit probleem opgelost moeten worden. Bij een alternatieve oplossing zou de bestaande verharding ter hoogte van de stapmolen en de mestvaalt moeten worden uitgebreid.

De deputatie sluit zich om bovenvermelde redenen integraal aan bij het standpunt van beroeper.

Het landschappelijk waardevol agrarisch gebied betreft feitelijk een binnengebied omgeven door bebouwing. De voorgestelde uitweg wordt voorzien ter hoogte van de grens met de ambachtelijke zone. Op grond van deze gegevens moet redelijkerwijs worden besloten dat door de aanleg van de weg de schoonheidswaarde van het landschap niet in het gedrang wordt gebracht.

In tegenstelling tot wat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar poneert, is er hoegenaamd geen sprake van een serieuze verkeersoverlast wanneer de uitweg plaatsvindt op de [REDACTED]. Raadsman voert aan dat de bewegingen van het bedrijf beperkt zijn. (max. 3 bewegingen per uur, gedurende een 4-tal maanden (van april tot juni)). Bovendien sluit de [REDACTED] niet alleen aan op een woonzone maar ook op een ambachtelijke zone en landbouwzone. Zoals ook blijkt op de hoorzitting hebben reeds verschillende bedrijven een ontsluiting via de [REDACTED]. In die omstandigheden meent de deputatie dat de ontsluiting via de [REDACTED] leidt tot een betere duurzame ontwikkeling, dan het alternatief voorstel, dat om bovenvermelde redenen niet kan weerhouden worden.

4D CONCLUSIE

*Overwegende dat de aanvraag strekt tot de aanleg van een nieuwe uitweg van een zone-eigen bedrijf; dat er hoegenaamd geen sprake is van een serieuze verkeersoverlast wanneer de uitweg plaatsvindt op de ■■■; dat verschillende bedrijven via de ■■■ worden ontsloten; dat rekening houdend met de beperkte bewegingen van het bedrijf, een bijkomende ontsluiting via de ■■■ de goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang brengt; dat de nieuwe uitweg leidt tot een betere duurzame ontwikkeling dan het alternatief voorstel van het schepencollege en de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar;
...*

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing bij aangetekende brief van 21 oktober 2011 betekend aan de eerste verzoekende partij, die dan ook, samen met de tweede verzoekende partij, tijdig bij de Raad beroep heeft ingesteld bij aangetekende brief van 2 december 2011.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partijen

Standpunt van de partijen

1.

De tussenkomenende partij betwist het belang van de tweede verzoekende partij en stelt dat de tweede verzoekende partij in gebreke blijft in concreto haar hinder of nadelen voldoende aannemelijk te maken.

Volgens de tussenkomenende partij volstaat een loutere verwijzing naar artikel 2 van het gemeentedecreet helemaal niet om, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO, belang te hebben om bij de Raad beroep in te stellen.

Daarnaast stelt de tussenkomenende partij dat de eerste verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd heeft omwille van mobiliteitsredenen, maar de aanvraag wel verenigbaar geacht heeft met de voorschriften van het gewestplan.

Volgens de tussenkomenende partij komen deze redenen niet aan bod in de procedure voor de Raad, zodat de eerste verzoekende partij, volgens haar, geen belang heeft bij de geformuleerde middelen.

2.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen dat de tweede verzoekende partij, als gemeentelijke overheid, hinder ondervindt van de bestreden beslissing en dat de bestreden beslissing de door artikel 2 van het Gemeentedecreet van 15 juli 2005 aan de tweede verzoekende partij decretaal gegeven opdracht om het welzijn van de burgers en de duurzame ontwikkeling van haar grondgebied te behartigen, schaadt.

De verzoekende partijen stellen verder dat uit hun eerste middel blijkt dat de bestreden beslissing indruist tegen het gewenste vergunningsbeleid van de tweede verzoekende partij.

Verder stellende de verzoekende partijen dat artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO de eerste verzoekende partij rechtstreeks als belanghebbende aanduidt en dat dit volstaat om de vernietiging van de bestreden beslissing te vorderen.

De verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, en stellen dat wanneer het belang van een verzoekende partij vaststaat, deze verzoekende partij niet bij elk middel afzonderlijk belang moet hebben.

Beoordeling door de Raad

1.

Het verzoekschrift onderscheidt de eerste verzoekende partij, die optreedt als vergunningverlenend bestuursorgaan, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO, van de tweede verzoekende partij als (publiekrechtelijke) rechtspersoon, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO.

2.

De Raad oordeelt dat de eerste verzoekende partij, als vergunningverlenend bestuursorgaan, krachtens artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO belang heeft om bij de Raad beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing, zonder dit belang verder te moeten staven.

De Raad aanvaardt de door de tweede verzoekende partij aangevoerde strijdigheid van de bestreden beslissing met het door haar gewenste vergunningenbeleid, en haar bijkomende verantwoordelijkheid voor het handhaven van de veiligheid, omwille van de extra belasting van de lokale ■■■ met vrachtverkeer, als rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO, die de tweede verzoekende partij kan ondervinden als gevolg van de bestreden vergunningsbeslissing.

Zowel de eerste verzoekende partij (krachtens artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO) als de tweede verzoekende partij (krachtens artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO) zijn bijgevolg belanghebbenden die bij de Raad beroep kunnen instellen.

3.

Daarnaast brengen de verzoekende partijen een beslissing bij van de eerste verzoekende partij van 28 november 2011, waaruit blijkt dat zij correct beslist hebben om bij de Raad beroep in te stellen.

De Raad verwierpt dan ook de exceptie.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun eerste middel roepen de verzoekende partijen de schending in van de artikelen 2 en 42 van het gemeentedecreet van 15 juli 2005.

De verzoekende partijen stellen dat de gemeenteraad, krachtens artikel 42 van het gemeentedecreet, op gemeentelijk vlak over de volheid van bevoegdheid beschikt, en dat de verwerende partij zich niet kan uitspreken over de verenigbaarheid met een goede ruimtelijke ordening van het project, omdat de gemeenteraad, omwille van het openbaar karakter ervan, eerst moet beslissen over de aan te leggen weg.

Volgens de verzoekende partijen concipieert de tussenkomende partij de aan te leggen weg als een openbare of quasi-openbare weg en zij verwijzen hiervoor naar het aanvraagdossier. De verzoekende partijen stellen dat uit geen enkel element van het aanvraagdossier blijkt dat de aan te leggen weg alleen toegankelijk is voor wie het bedrijf van de tussenkomende partij wil bereiken of verlaten.

De verzoekende partijen stellen dat een 5 meter brede en 105 meter lange weg onmiskenbaar een openbare, minstens een quasi-openbare, weg is.

De verzoekende partijen besluiten dat de gemeenteraad niet vooraf het tracé heeft goedgekeurd, zodat de bestreden beslissing een regel van openbare orde schendt.

2.

De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partijen er ten onrechte van uit gaan dat de weg openbaar of quasi-openbaar is.

De verwerende partij stelt dat uit het volledig dossier blijkt dat de ontsluitingsweg alleen dient voor het bedrijf van de tussenkomende partij, zodat de weg niet openbaar is.

Daarnaast merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partijen deze 'juridische belemmering' nu pas voor het eerst opwerpen.

3.

De tussenkomende partij stelt vooreerst dat de verzoekende partijen dit middel nu pas voor de eerste keer opwerpen en dat de eerste verzoekende partij in haar weigeringsbeslissing van 27 juni 2011 met geen woord rept over het eventueel openbaar karakter van de door de bestrede beslissing vergunde ontsluitingsweg.

De tussenkomende partij stelt dat het gebruik van de weg bepalend is voor het eventueel openbare karakter ervan. Zij betoogt dat de aan te leggen weg een nieuwe ontsluiting is voor haar bedrijf en dat deze weg alleen gebruikt zal worden door kleine vrachtwagens of aanhangwagens, die paarden van en naar het bedrijf vervoeren.

Uit de stedenbouwkundige plannen blijkt volgens de tussenkomende partij allerminst dat de uitweg als openbare weg wordt opgevat, zodat een voorafgaandelijke goedkeuring door de gemeenteraad niet vereist is.

Beoordeling door de Raad

De eerste verzoekende partij formuleert inderdaad bij haar beslissing over de aanvraag, overeenkomstig artikel 4.7.12 VCRO, geen enkele opmerking met betrekking tot het al dan niet eerst goedkeuren van de aan te leggen weg door de gemeenteraad van de tweede verzoekende partij.

De tussenkomende partij vat in haar beschrijvende nota de aanvraag uitdrukkelijk op als een toegangsweg tot haar bedrijf, omdat de huidige toegangsweg over een privéterrein loopt en er in de toekomst geen zekerheid bestaat dat deze weg nog gebruikt zal kunnen worden.

In de bestreden beslissing overweegt de verwerende partij onder meer dat het aantal vrachtwervoerbewegingen per uur beperkt zal zijn, dat er geen nachtelijke leveringen zullen plaatsvinden en dat de nieuwe weg leidt tot een duurzame ontwikkeling die een goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang brengt.

Ook uit het mobiliteitsadvies dat de tussenkomen de partij heeft aangevraagd, blijkt dat de toegangsweg zal gebruikt worden in de periode van maart tot oktober en dat de uitweg naar de ■■■ geen ernstige verkeersoverlast veroorzaakt.

De verwerende partij duidt de aan te leggen weg consequent aan als een toegangsweg tot het bedrijf van de tussenkomen de partij en beschouwt de weg als een private oprit.

De Raad oordeelt dat alleen het gebruik van de weg determinerend is voor het bepalen van het al dan niet openbaar karakter ervan, en niet de breedte en/of de lengte, waar de verzoekende partijen naar verwijzen.

De verzoekende partijen blijven in gebreke aan te tonen dat de door de bestreden beslissing vergunde weg zal worden gebruikt voor andere doeleinden dan de toegang tot het bedrijf van de tussenkomen de partij en dat of hoe de verwerende partij foutief zou beslist hebben dat de weg een loutere toegangsweg is.

De Raad oordeelt dan ook dat de verwerende partij met de bestreden beslissing de artikelen 2 en 42 van het gemeentedecreet van 15 juli 2005 niet schendt.

Het eerste middel is dan ook ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun tweede middel roepen de verzoekende partijen de schending in van de artikelen 11, 4.1 en 15, 4.6.1 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (Inrichtingsbesluit), van de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan Ieper – Poperinge, goedgekeurd bij KB van 14 augustus 1979, en van de artikelen 7.4.4, §1 en 4.3.1, §1, 1°, a) van de VCRO.

De verzoekende partijen betogen dat uit deze bepalingen volgt dat de verwerende partij een stedenbouwkundige vergunning moet weigeren wanneer de aanvraag strijdig is met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan.

De verzoekende partijen stellen dat de door de bestreden beslissing vergunde toegangsweg volgens het gewestplan gelegen is in landschapschappelijk waardevol gebied, op de grens met een KMO-zone.

Volgens de verzoekende partijen betekent dit dat de vergunde toegangsweg een uitbreiding is van het bedrijf van de tussenkomen de partij, hetgeen niet bestemmingsconform is, omdat het bedrijf, voorzover het para-agrarisch is, gelegen is in een KMO-zone.

Volgens de verzoekende partijen is het bedrijf van de tussenkomende partij geen agrarisch, noch een para-agrarisch bedrijf, maar wel een KMO, waarvan de uitbreiding, meer bepaald de toegangsweg, niet conform de gewestplanbestemming is.

De verzoekende partijen benadrukken dat het bedrijf van de tussenkomende partij geen agrarische of para-agrarische activiteit uitoefent, maar uitsluitend actief is in de gynaecologische behandeling van paarden, die niet voor landbouwdoeleinden gebruikt worden. Dat uit een vroegere vergunningsbeslissing blijkt dat het bedrijf van de tussenkomende partij para-agrarisch is, is volgens de verzoekende partijen irrelevant.

2.

De verwerende partij antwoordt dat de eerste verzoekende partij het bedrijf van de tussenkomende partij op 23 augustus 2010 naar aanleiding van een eerdere stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een bedrijfswoning en stallen aanduidt als een bedrijf met een aan landbouw verwante activiteit.

Volgens de verwerende partij impliceert dit dat het bedrijf een ambachtelijk karakter heeft en niet dat het bedrijf niet als para-agrarisch bedrijf kan beschouwd worden.

3.

De tussenkomende partij stelt dat de aanvraag de aanleg van een toegangsweg beoogt en dat het karakter van haar bedrijf niet ter discussie staat.

Daarenboven wijst de tussenkomende partij er op dat het bedrijf zowel in een KMO-zone als in landschappelijk waardevol agrarisch gebied gelegen is.

De tussenkomende partij stelt dat de eerste verzoekende partij het bedrijf in het verleden steeds als para-agrarisch bedrijf beschouwd heeft en naar aanleiding van de huidige aanvraag zelf geoordeeld heeft dat het juridisch mogelijk is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied een toegangsweg aan te leggen voor een para-agrarische activiteit.

De tussenkomende partij benadrukt dat haar bedrijvigheid wel degelijk para-agrarisch is en dat de bestreden beslissing een uitweg vergunt voor deze para-agrarische activiteit. Een uitweg voor een para-agrarisch bedrijf is, volgens de tussenkomende partij, vergunbaar in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en de verzoekende partijen betwisten dit, volgens haar, ook niet.

De tussenkomende partij stelt verder dat de aanleg van een uitweg geen uitbreiding is, omdat het begrip 'uitbreiding' een volume-uitbreiding van het bedrijf zelf impliceert.

4.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij een vergunning verleent voor het aanleggen van een weg die niet bestemmingsconform is, want gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, terwijl het bedrijf van de tussenkomende partij een KMO is en geen para-agrarisch bedrijf.

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partijen betwisten het karakter van het bedrijf van de tussenkomende partij, maar dat is niet het voorwerp van de aanvraag, zodat deze betwisting niet relevant is.

De aanvraag beoogt echter het aanleggen van een ontsluitingsweg in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

De eerste verzoekende partij heeft op 27 juni 2011 zelf beslist dat de aanvraag in overeenstemming is met de voorschriften van het gewestplan en dat de bedrijfsvoering van de tussenkomende partij een para-agrarische activiteit is.

De verwerende partij overweegt in de bestreden beslissing dat de aanvraag volgens het gewestplan gelegen is in landschappelijk waardevol gebied en verwijst naar het advies van het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling, om te beslissen dat de aanvraag noodzakelijk is om het bedrijf op een duurzame wijze uit te bouwen. De verwerende partij concludeert dat er 'planologisch' geen bezwaren zijn tegen de aanvraag.

De verzoekende partijen formuleren alleen grieven met betrekking tot het al dan niet para-agrarische karakter van het bedrijf van de tussenkomende partij, maar betwisten niet dat het aanleggen van de uitweg conform is met de bestemming van het gewestplan.

Ongeacht de vraag of de bedrijvigheid van de tussenkomende partij een para-agrarische activiteit is of niet, oordeelt de Raad dat het aanleggen van de uitweg niet beschouwd kan worden als een uitbreiding van het bedrijf van de tussenkomende partij.

De Raad oordeelt dat de aan te leggen uitweg niet als gevolg heeft dat de bedrijvigheid van de tussenkomende partij toeneemt: de aan te leggen weg heeft louter en alleen als doel aan het bedrijf van de tussenkomende partij een betere ontsluitingsmogelijkheid te bieden.

Het tweede middel is dan ook ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun derde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van de artikelen 11.4.1 en 15.4.6.1 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (Inrichtingsbesluit), van de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan Ieper - Poperinge goedgekeurd bij KB van 14 augustus 1979, van artikel 4.3.1, §1, 1°, b) VCRO en artikel 4.3.1, §2, 1° en 2° VCRO, evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringswet) en het materiële motiveringsbeginsel.

De verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, waaruit zij afleiden dat de toelaatbaarheid van bouwwerken in landschappelijk waardevol agrarisch gebied getoetst moet worden aan een planologisch en een esthetisch criterium.

De verzoekende partijen verwijzen voor de inhoud van het esthetisch criterium eveneens naar de rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, waaruit volgens hen ook volgt dat de aan te leggen weg in overeenstemming moet kunnen worden gebracht met de eisen ter vrijwaring van de schoonheidswaarde van het landschap.

De verzoekende partijen stellen als volgt dat de verwerende partij de aanvraag onvoldoende toetst aan dit esthetisch criterium en dat de motivering ter zake niet voldoet:

“ ...

- *Door te benadrukken dat het gebied een “binnengebied” is, oefent het bestreden besluit kritiek uit op het gewestplan, waartoe de deputatie niet bevoegd is;*
 - *Door te verwijzen naar reeds bestaande bebouwing laat de deputatie verdere verstoring van het LWA-gebied toe, ofschoon dit bestemmingsvoorschrift, i.p.v. verdere aantasting, minstens het behoud maar ook het herstel van de bestaande toestand op het oog heeft;*
 - *Door te verwijzen naar de omstandigheid dat de vergunde weg zich situeert aan de grens van het LWA-gebied, doet het bestreden besluit afbreuk aan de verordenende kracht van het bestemmingsvoorschrift dat geldt voor het gehele gebied, en dus ook voor het grensgebied.*
- ...”

2.

De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partijen alleen de beoordeling door de verwerende partij louter bekritisieren, terwijl de eerste verzoekende partij in eerste administratieve aanleg zelf in gebreke blijft om aan de hand van het esthetisch criterium te beslissen.

De verwerende partij stelt verder dat haar motivering met betrekking tot het esthetisch criterium steunt op juiste feitelijke gegevens, waarbij zij in alle redelijkheid beslist dat de aanvraag voor vergunning vatbaar is.

3.

De tussenkomende partij stelt dat de verwerende partij rekening houdt met het esthetisch criterium en dat zij dit ook afdoende motiveert.

Volgens de tussenkomende partij overweegt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de aantasting van het gebied zo minimaal mogelijk gehouden wordt door de combinatie van een binnengebied, omgeven door bebouwing, en het voorzien van de uitweg ter hoogte van de grens met de ambachtelijke zone.

De tussenkomende partij stelt dat de verwerende partij op basis van correcte feitelijke gegevens in alle redelijkheid beslist over de schoonheidswaarde.

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad oordeelt dat uit de samenlezing van de artikelen 11.4.1 en 15.4.6.1 van het Inrichtingsbesluit volgt dat de toelaatbaarheid van bouwwerken in landschappelijk waardevol agrarisch gebied op basis van een tweevoudig criterium moet worden getoetst:

1) een planologisch, hetgeen veronderstelt dat de vergunningverlenende overheid onderzoekt of de te vergunnen werken in overeenstemming zijn met de bestemming agrarisch gebied, en

2) een esthetisch, hetgeen betekent dat de werken in overeenstemming moeten kunnen worden gebracht met de eisen ter vrijwaring van het landschap.

De toetsing van de aanvraag aan het esthetisch criterium moet in concreto en zorgvuldig gebeuren.

Met betrekking tot het esthetisch criterium moet de bestreden beslissing de motieven vermelden waarom de aanvraag al dan niet de schoonheidswaarde van het landschap in het gedrang brengt en een motivering met betrekking tot de verenigbaarheid van de constructie met de schoonheidswaarde van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Deze motieven moeten in feite juist en in rechte pertinent zijn, duidelijk vermeld worden in de bestreden beslissing zelf en duidelijk en afdoende weergeven waarom de bevoegde overheid dit beslist, zodat de Raad, bij de uitoefening van zijn legaliteitstoezicht, kan onderzoeken of de vergunningverlenende overheid haar appreciatiebevoegdheid behoorlijk uitoefent, meer bepaald of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op basis daarvan in redelijkheid haar beslissing heeft kunnen nemen.

2.

De verwerende partij overweegt in de bestreden beslissing met betrekking tot het esthetisch criterium:

“ ...

Het landschappelijk waardevol agrarisch gebied betreft feitelijk een binnengebied omgeven door bebouwing. De voorgestelde uitweg wordt voorzien ter hoogte van de grens met de ambachtelijke zone. Op grond van deze gegevens moet redelijkerwijs worden besloten dat door de aanleg van de weg de schoonheidswaarde van het landschap niet in het gedrang wordt gebracht.

In tegenstelling tot wat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar poneert, is er hoegenaamd geen sprake van een serieuze verkeersoverlast wanneer de uitweg plaatsvindt op de ■■■. Raadsman voert aan dat de bewegingen van het bedrijf beperkt zijn. (max. 3 bewegingen per uur, gedurende een 4-tal maanden (van april tot juni)). Bovendien sluit de ■■■ niet alleen aan op een woonzone maar ook op een ambachtelijke zone en landbouwzone. Zoals ook blijkt op de hoorzitting hebben reeds verschillende bedrijven een ontsluiting via de ■■■. In die omstandigheden meent de deputatie dat de ontsluiting via de ■■■ leidt tot een betere duurzame ontwikkeling, dan het alternatief voorstel, dat om bovenvermelde redenen niet kan weerhouden worden.

...”

De Raad kan zijn beoordeling van de bestaanbaarheid van een te vergunnen project met de schoonheidswaarde van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied niet in de plaats stellen van de beoordeling door de verwerende partij.

De Raad oordeelt dat verzoekende partijen zich beperken tot een loutere bewering, zonder aan te geven welke bepalingen de verwerende partij schendt, wanneer zij stellen dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is omdat de verwerende partij stelt dat de aanvraag betrekking heeft op een binnengebied, waardoor de verwerende partij kritiek zou leveren op het gewestplan, hetgeen niet de bevoegdheid is van de verwerende partij. Daarnaast oordeelt de Raad dat de verwerende partij op basis van de juiste feitelijke gegevens beslist dat het gebied feitelijk beschouwd kan worden als een binnengebied en anders dan de verzoekende partijen voorhouden, is dat geen kritiek op het gewestplan.

De vaststelling van de verwerende partij dat het gebied feitelijk een binnengebied is, is louter feitelijk en geen schending van enige gewestplanbestemming, noch te beschouwen als een gebiedsaanduiding volgens het gewestplan.

Voor zover de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij, door te verwijzen naar de reeds bestaande bebouwing, een verdere verstoreng van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied toelaat, oordeelt de Raad dat de verzoekende partijen in gebreke blijven te verduidelijken waarom deze motivering niet afdoende is of dat de verwerende partij dit op een onredelijke wijze beslist.

De verwerende partij stelt dat de uitweg wordt voorzien ter hoogte van de grens met de ambachtelijke zone, maar verwijst niet naar de bestaande bebouwing om te beslissen dat de schoonheidswaarde van het landschap niet in het gedrang gebracht wordt.

De Raad oordeelt dat de verwerende partij geen afbreuk doet aan de verordende kracht van het bestemmingsvoorschrift voor het gehele gebied door ook in de bestreden beslissing te stellen dat de aan te leggen weg zich in landschappelijk waardevol gebied, ter hoogte van de grens met de KMO-zone, situeert. De verzoekende partijen verduidelijken het tegendeel niet.

De Raad oordeelt dat de verwerende partij zich op juiste feitelijke gegevens baseert om de bestreden beslissing te nemen.

Het derde middel is dan ook ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun vierde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 16, §1 en §5 van het natuurbehouddecreet van 21 oktober 1997 en stellen als volgt uit de rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, af te leiden dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat de verwerende partij de impact van de voorgenomen werken en handelingen op de natuur overwogen heeft:

“ ...

§1. Als voor een activiteit op grond van wetten, decreten of besluiten een vergunning of toestemming van de overheid, dan wel een kennisgeving of melding aan de overheid vereist is, draagt deze overheid er zorg voor door het opleggen van voorwaarden of het weigeren van de vergunning of toestemming dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan.

(...)

§5. De beslissing van de overheid omtrent de vermijdbare (...) schade wordt met redenen omkleed (...)

...”

2.

De verwerende partij antwoordt dat uit de rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, volgt dat de verzoekende partijen concreet en precies moeten aantonen dat er gevaar is voor vermijdbare schade, maar dit niet doen.

3.

De tussenkomende partij stelt dat de verzoekende partijen in hun vierde middel verwijzen naar de oorspronkelijke versie van artikel 16 van het natuurbehouddecreet van 21 oktober 1997.

Ook het arrest van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, waar de verzoekende partijen naar verwijzen, is volgens de tussenkomende partij gebaseerd op de oude regelgeving.

De tussenkomende partij betoogt dat artikel 16 van het natuurbehouddecreet vervangen is bij decreet van 19 juli 2002 en dat §1 een andere bewoording heeft gekregen en §5 geschrapt is.

Artikel 16, §1 van het natuurbehouddecreet bepaalt nu, volgens de tussenkomende partij:

“... ”

In het geval van een vergunningsplichtige activiteit, draagt de bevoegde overheid er zorg voor dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan door de vergunning of toestemming te weigeren of door redelijkerwijze voorwaarden op te leggen om de schade te voorkomen, te beperken of, indient dit niet mogelijk is, te herstellen.

“... ”

De tussenkomende partij stelt dat de natuurtoets nu gekoppeld is aan het begrip ‘vermijdbare schade’, zodat niet elk vergunningsbesluit een natuurparagraaf moet bevatten.

De verzoekende partijen moeten, volgens de tussenkomende partij, met concrete gegevens aantonen dat er vermijdbare schade kan ontstaan door de door de bestreden beslissing vergunde werken.

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift inderdaad naar het oude artikel 16 van het natuurbehouddecreet.

Het gewijzigde artikel 16, §1 van het natuurbehouddecreet voert een nieuw begrip in en bepaalt dat de bevoegde overheid er zorg voor draagt dat er geen vermijdbare schade kan ontstaan door de verleende vergunning.

De verzoekende partijen moeten voor de Raad aantonen in welke mate er vermijdbare schade is door het vergunnen van de aan te leggen weg.

De verzoekende partijen moeten daartoe draagkrachtige en correcte gegevens aanbrengen, waaruit het gevaar voor vermijdbare schade blijkt.

De verzoekende partijen verwijzen niet alleen naar de oude regelgeving, maar blijven ook in gebreke aan te tonen hoe er door de bestreden vergunningsbeslissing vermijdbare schade kan ontstaan.

Het vierde middel is dan ook ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk, maar ongegrond.
2. De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.
3. De kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 20 augustus 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,

 met bijstand van

Ingrid VAN AKEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Ingrid VAN AKEN

Eddy STORMS